

Orasul Viitorului vazut prin ochii mei

“Arhitectura ar trebui sa isi reprezinte vremurile si locul, dar sa dureze pentru vesnicie.” Frank Gehry

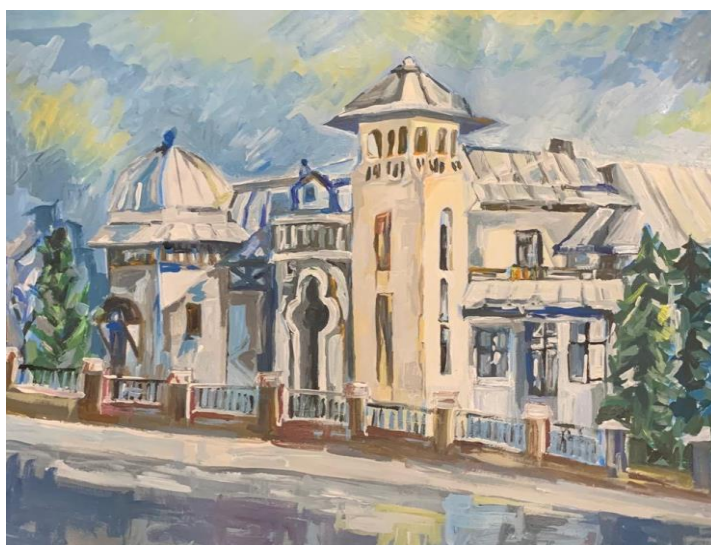
Timpurile pe care le parcurgem sunt provocatoare, iar ideile prinse in acest eseu, alaturi de schitele mele, pot arata o parte mai senina asupra prezentului, vazuta prin ochii unui adolescent.

Imaginile Ploiestiului vechi ne raman amintiri.

Ploiesti - Halele Centrale

Ploiesti - Fosta Casa a Casatoriilor

Ploiesti - Detaliu – Casa pe strada Italiana

Oriunde ai pleca, cand te reintorci in orasul natal, cand revezi toate locurile vechi si noi, sentimentul care te cuprinde este cel de siguranta, adica te simti ACASA.

Revenind ACASA, observând același cenusiu care predomină în oraș când natura este adormită în perioadele reci, dorința este de a reda vitalitatea.

Citind diverse articole despre Vechiul Ploiești, am înțeles că această nuanță cenusie a clădirilor nu însemna nimic pe lângă starea de zi cu zi a oamenilor. Aceștia erau mai plini de viață, îmbracați cu haine colorate, mergând pe străzi, la plimbare sau spre locurile unde munceau și aduceau astfel culoarea necesară fiecărei zile, pe care clădirile nu o puteau reda. Din aprecierea mea pentru aceste clădiri vechi, as face poze la cele care m-au captivat cel mai tare și astfel, le-aș expune fie prin expoziții, fie prin rețele de socializare, făcând cunoscute lumii aceste patrimonii care nu ar trebui uitate. De asemenea, as menține deschise permanent, expoziții cu lucrări de artă în care apar imagini cu clădirile orașului, din toate perioadele importante.

În ziua de astăzi, se circula mult cu mașina, vezi din ce în ce mai puțini oameni pe stradă, iar ca șofer, nepăsarea față de ce se află pe străzile pe care circuli, crește. Treceți pe lângă aceste clădiri, fără să observați, fără să admirați.

În zona centrală a Ploieștilui se află pe vremuri Piața Unirii, străjuită de clădiri frumoase, cu o arhitectură deosebită. Arhitectul Toma Socolescu și-a pus amprenta pe arhitectura din Ploiești. Zestrea arhitecturală a fost îmbogățită cu noi edificii, în perioada interbelică.

Din păcate, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar și în perioada comunistă, multe dintre clădiri importante ale Ploieștilui au fost dărâmate. După anul 2000, din nepăsare, s-au mai pierdut câteva dintre clădirile emblematice ale municipiului.

Hai să schimbăm acest lucru! Să punem în evidență adevărata valoare și să cream un contrast între vechi și nou, fără să distrugem, atât clădiri valoroase, cât și natura.

Dacă eu aș fi arhitect, aș face schimbări privind organizarea Ploieștilui, încercând să îmbunătățesc și să repar ceea ce încă provoacă nesiguranță privind viitorul acestui oraș minunat:

- as readuce la viață toate obiectivele vechi specifice orașului, prin recondiționări realiste care să respecte arhitectura proprie și nu adecvate timpului prezent;
- as mări doza de verdețură, atât pe verticală blocurilor, cât și pe ultimul nivel al lor;
- as reconstrui o Sală a Sporturilor, o nouă Sală a Culturii și as mări spațiul în care tin concert muzicieni ai Filarmonei, având la bază o arhitectură nouă, adaptată viitorului;
- tehnologia evoluează, viața este într-o continuă dezvoltare către virtual, iar unele dintre clădirile orașului nu pot face față acestui viitor, însă se pot dezvolta într-un mod care să nu afecteze: as unifica toate blocurile din cartierele vechi, printr-o rețea modernă estetică din sticlă, cu utilități provenite din energia naturală, iar parcurile din interiorul lor le-aș anima cu mai mulți copaci;
- as păstra o zonă reprezentativă a unui Ploiești vechi și as dezvolta restul spre un Ploiești nou.

Nu trebuie să ne temem de schimbări, trebuie să le acceptăm deschis și să învățăm să trăim cu ele. Așa și cu viitorul Ploieștiului. Posibilitățile sunt nelimitate, iar viitorul este scris prin acestea.

La începutul eseului, am introdus trei lucrări executate de mine. În drumul meu spre școală, trec mereu pe lângă aceste clădiri și am încercat să le surprind în pictură, respectiv desen, așa cum le văd eu. Clădirea Halelor Centrale apare într-un apus puternic, care să aducă aminte celor cărora le place istoria, că această clădire a trecut printr-un bombardament. Fosta Casa a Casatoriilor am realizat-o înconjurată de brazi, ca simbol al stabilității legăturilor între oameni. Detaliul din Casa situată pe strada Italiană, m-a făcut să mă gândesc la trecerea timpului, iar iedera care se întinde pe casa, chiar dacă aici este fără frunze, simbolizează pentru mine, trecerea timpului peste ceva care va exista mereu.

Clădirea nouă cu care închei acest eseu, a pornit de la ideea unei cochilii. Adică suntem acasă, într-o casă nouă, care trebuie să reziste timpului, dar care trebuie să se integreze într-o mare de alte clădiri, care pentru moment sunt acasă pentru cei ce locuiesc în prezent.

Orășul viitorului văzut prin ochii mei este noul și vechiul, într-o armonie distinctă!

